

4. søndag efter påske

Johannes 8,28-36

Willy G. Christmas' bedste og eneste ven var hunden Mr. Bones. De to delte dagene sammen. William talte med sin hund fra morgen til sen aften. Han havde ikke andre at tale med. Williams liv havde ikke været let, og de fleste i byen regnede ham for at være en tosse.

Willy trak i sine enetaler med hunden ofte sin gamle lærer Mrs. Swanson frem. Han vidste ikke, hvor hun boede, og om hun overhovedet stadigvæk levede, men hun havde sat varige spor i ham. Forfatteren Paul Auster, som fortæller om Willy i romanen *Timbuktu*, skriver: "Mrs. Swanson havde set, at han havde talent, hun havde fået øje på gnisten i hans unge sjæl, og ingen kan blive til noget i denne verden, hvis der ikke er nogen, der tror på dem"¹.

Vi er afhængige af, at andre ser og vil os. Vi bliver til ved vores forældres kærlighed, og vi bliver formet af livet med hinanden. Livet hærder os ganske vist, og vi undgår næppe at mærke modstand og modvilje, men vores tilværelse afhænger i bund og grund af, at nogen vil os, vil have med os at gøre, regner med os og tror på os. Det være sig vores forældre, lærere, venner, familie, naboer og andre, der møder os og kommer os i møde på vores vej.

Mistillid mellem os og skepsis, had og ondskab kan ødelægge alt. De sænker fortsat et mørke over verden og over vores fællesskab med hinanden. Stor er da trøsten i, at Gud i dåben siger til os, at vi hører ham til og er hans børn. Vi er set af Guds egen søn. Han har øje for gnisten i det skabte og fornyr os stadigt med sin ånd. Hans tilsagn gælder selv den, der kun har sin hund at tale med og som regnes for en tosse.

---

¹ Paul Auster, *Timbuktu*, 1999, s.13

Vi bliver i dåben knyttet til Gud og bundet til ham. Troen gør fri. Jesu landsfæller indvender imidlertid i evangeliet i dag, at de skam ikke behøver at blive frie, for det er de allerede i kraft af deres arv.

De er jøder og har Abraham som stamfar. Gud har allerede sluttet en pagt med dem, som går i arv, en pagt, en velsignelse, de står godt og fast i. Jesu landsfæller mener deraf at kunne slutte, at de ikke selv er nogen eller noget skyldig. De skal blot handle, sådan som de skal i følge loven. De er allerede frie.

Jesus fastholder dem imidlertid på, at de ikke er frie. De kan blive det, men det er ikke bare noget de er i kraft af deres arv. Intet menneske er bare frit, hverken i kraft af arv eller i kraft af at være til. Vi er derimod bundne.

Enhver, som gør synden, er syndens træ, siger Jesus. Dvs. enhver, der gør ondt, bindes til det onde, mens det, der gør godt, bindes til det gode. Mennesket er imidlertid ikke perfekt. Vi er svage og skrøbelige mennesker, som handler egoistisk og snæversynet. Vi magter ikke entydigt at binde os til det gode, ligesom vi heller ikke selv kan leve fuldstændig uafhængigt af andre. Mennesket er ikke frit.

Det kunne Jesu landsmænd ikke forstå, og det er heller ikke let at forstå i dag.

Jeg er glad for at leve i en kultur, der lægger vægt på og værner om en række frihedsrettigheder for det enkelte menneske, f.eks. religions og ytringsfrihed. Det er rettigheder, der er med til at stække den stærke og sikre den svage. De hjælper fællesskaber frem i et frit og åbent samfund. Men derfra og til at slutte, at det enkelte menneske så er frit og selvberørende er forkert.

Mennesket handler under ansvar og gør sig skyldig i livet. Tror man sig fri, gør man sig skyldig i menneskeligt overmod. Man ser bort fra skyggesiderne i den menneskelige natur. At tro, man er fri, er udtryk for mangel på

ydmighed overfor både det, vi er givet og skænkes i livet af Gud og med hinanden.

Frihed er en gave, som vi først modtager ved at være bundne til Gud og til livet med hinanden. Og opgaven er som Mrs. Swanson at se gnisten, vi er givet, i hinandens øjne. Gud hjælpe os dertil! I Jesu navn det ske! Amen.

Biskop Elof Westergaard
Korsbrødregade 7
DK-6760 Ribe
eve(at)km.dk